

КОНЯ КАМБЕРАТА

(Продължение отъ книжка шеста)

— Кжде има вода? — попиталъ той слугитѣ. — Жребцитѣ изядоха сѣното и овеса, та трѣбва да пиятъ вода.

Панко започналъ да налива кофитѣ. Единъ слуга затичалъ при царя и разказалъ за чудния коняръ, който укротилъ бѣснитѣ коне.

— Не може да бжде! — извикалъ грозниятъ царь.

— Вѣрно е, господарю! Елате самъ да видите!

Затичалъ се царьтъ следъ слугата и, що да види! Панко влизалъ съ пълни кофи въ обора. Влѣзълъ вжтре и затворилъ вратата. Царьтъ и слугитѣ се струпали на малкото прозорче, да видятъ какво ще прави конярътъ. Панко оставилъ кофитѣ на пода и извадилъ отъ джоба си една кутийка. Разтворилъ я и оборьтъ свѣтналъ. Жребцитѣ си затворили очитѣ отъ силния блѣсъкъ и се умирили. Панко доближилъ безъ страхъ до тѣхъ, далъ имъ да пиятъ вода. После ги изчистилъ съ четката и тръгналъ къмъ вратата. Щомъ затворилъ кутийката, жребцитѣ се разлудували.

Царь Малай заповѣдалъ на слугитѣ си да хванатъ коняра и, шомъ Панко се показалъ на вратата, слугитѣ се хвърлили върху него и го вързали. Царь Малай бръкналъ въ джоба на Панко. Взелъ кутийката, разтворилъ я, но изведнажъ се хваналъ за очитѣ. Толкова силно блестѣли женскитѣ коси въ кутийката! Царь Малай затрепералъ отъ радостъ. Доближилъ се до вързания коняръ и казалъ:

— Слушай, човѣче! Или ще ми доведешъ жената, на която сж тия коси, или ще ти взема главата.

Развързали Панко и го пуснали да търси чудната жена. Излѣзълъ той изъ града и заплакалъ. Откжде ще знае, коя е тая жена? Па и да знае, какъ ще я доведе?

Вървѣлъ Панко съ наведена глава и стигналъ до брѣга на морето. Изведнъжъ той си спомнилъ за своя вѣренъ приятель, извадилъ юздата. Дръпналъ веднажъ, дръпналъ два пжти, на третия пжтъ видѣлъ, че лети отъ облацитѣ коня Камберата.

— Защо ме викашъ, господарю? — викналъ отдалече коньтъ.

— Викамъ те, че голѣмо зло ме сполетѣ. Царь Малай иска да му доведе жената съ златнитѣ коси. Де ще я намѣря? Защо не те послушахъ? Да не бѣхме спирали въ това царство, — оплаквалъ се Панко.

— Мълчи, не бой се! — казалъ коня Камберата. — Тия коси сж на морската царкиня. Качи се на менъ и ще се опитаме да я откраднемъ.

Заравдалъ се Панко. Яхналъ своя приятель и полетѣли къмъ синьото море. Вечерьта спрѣли на острова срѣдъ морето. Скрили се въ една горичка край брѣга. Зачакали да изгрѣе луната. Тогава царкинята излизала да се кжпи и да играе по пѣска.

Изгрѣла луната. Притихнали вълнитѣ. Само звездитѣ кротко трепкали въ синьото небе. Изведнажъ надъ вълнитѣ се понесла нѣкаква чудна тиха пѣсень. Панко погледналъ презъ листата и видѣлъ морската царкиня. Тя седѣла на гърба на единъ китъ,